

Niet vrezen, kleine kudde, want het heeft uw vader behaagd u het Rijk te schenken. Kleine kudde, ja dat zijn we langzamerhand inderdaad geworden. Ooit omvatte het christelijk geloof de hele toenmalige maatschappij: iedereen werd gedoopt, de families werden door de kerk begeleid van de wieg tot het graf. Totdat er de klad in kwam. Dat begon al in de 19de eeuw en vroeger. De kerk werd meer naar de rand van de maatschappij gedrongen. Je mag nog wel geloven, maar binnenshuis, op privébasis. Het volkskatholicisme (maar het volksprotestantisme niet minder) boette stevig in aan waarde. Het zondags naar de kerk gaan werd een kwestie van smaak. Wel of niet: dat maakt ieder voor zichzelf uit in een individualistische maatschappij; geloof is tot privé-geloof geworden. De wekelijkse samenkomst rond Jezus in het sacrament heeft z'n vanzelfsprekendheid verloren. Kleine kudde, zo noemt Jezus het. We zouden bijna zeggen 'heilige rest', nou ja, heilig? Beter: 'niet zo'n heilige rest', maar wel rést!

Toch blijft de Heer tot deze 'rest' spreken: het heeft de Vader behaagd u het Koninkrijk te schenken. En dat is niet niks. Als je het koninkrijk in je opneemt als een kind, dat een prachtig geschenk in de handen gedrukt krijgt – en dat is het rijk der hemelen: leven bij God voor altijd, in zijn liefde verblijven – Jezus en de Vader komen woning in ons nemen -, dan geeft dat grote vreugde en een rijk gevoel. Dan wordt het helemaal niet als moeilijk ervaren als Jezus meteen daarna zegt: verkoop alles wat je bezit en geef het weg als aalmoes. Verwerp je een schat in de hemel, waar geen dief kan komen en geen mot deze kan verteren: waar je schat is daar is ook je hart. Hebben we ons hart bij God in de hemel, bij de Onzichtbare die ons leven wil begeleiden, (bij de Heer uw God, die wij moeten liefhebben "heel uw hart, met heel uw verstand, met al uw krachten" als was het het enige wat belangrijk is en telt). Dan geldt: wat kunnen rijkdommen op deze wereld je schelen – beter arm, delend met anderen, en gelukkig, dan rijk, op je centen zittend en ongelukkig (je kunt toch niets meenemen! Het doodshemd heeft geen zakken om iets in te stoppen, werd altijd al gezegd!). Tuurlijk, we moet eten en drinken en een dak boven ons hoofd hebben, maar voor de rest.....? Wat is nou toch echt belangrijk in het leven?

God liefhebben en de liefdevolle God achterna gaan, dat deed het volk van Israël op gezag van Mozes, toen het in de eerste paasnacht Egypte verliet (eerste lezing), alle zekerheden en vleespotten werden achtergelaten. De weg van de woestijn werd ingeslagen. Waar zouden ze uitkomen? Ze wisten het niet, maar wat ze wel wisten: 's nachts was er de lichtende zuil aan de hemel om richting te geven, en overdag de wolk, die de weg aangaf. Men gaf zich over aan Gods leiding. O, wat voelden de joden toen in de woestijn zich onzeker, klein en onderworpen aan de natuurkrachten, zoals: zou er wel water

in de woestijn zijn! Mozes moest keihard op de rots slaan. (We hebben zo'n beetje hetzelfde probleem althans hier in dit stuk van het land: er komt maar geen regen maandenlang. Hoe lang nog, God. En dan die bosbranden?) Durven we ons aan de onzichtbare God over te geven en te vertrouwen, dat hij zijn kudde trouw blijft en begeleidt, ondanks onze ontrouw, falen, ons twijfelen?

Duidelijk beste mensen: het geloof wil, dat we ons pelgrims op aarde voelen, niet settelen.

We dachten dat de geneeskunde wel zover gevorderd was, dat er nooit meer een pandemie zou komen. We voelden ons veilig en gerustgesteld, maar nee! De pandemie zette alles weer op losse schroeven. Velen werden onzeker. We dachten dat er nooit meer een oorlog in Europa zou komen. We dachten er helemaal vanaf te zijn, rustig ons settelend in "steeds vrede". Nee, het mocht toch niet zo zijn. Opeens was er zomaar weer een oorlog in Europa, en gingen de ogen open voor andere gebieden in de wereld, waar talloze mensen blijven lijden onder geweld en verwoesting door oorlog, oorlogsdreiging.... Al deze ervaringen maken duidelijk, dat onze weg niet anders is dan "gaan van de ene onzekerheid naar de andere", zoals pelgrims gaan op een pelgrimspad. Wat zullen ze tegenkomen? Waar komen ze uit? Belangrijk is 'in ieder geval' te gáán, op weg blijven gaan, niet moedeloos aan de kant, bij de pakken, bij ongemak, neerzitten. Ook al is het misschien met loodzware stappen, maar gaan! voor uit, niet terug, niet steeds maar nostalgisch in de achteruitspiegel kijken!

Het is als het woord uit de tweede schriftlezing: ze hebben zichzelf vreemdelingen en passanten op aarde genoemd. Wie zo spreken geven duidelijk te kennen dat zij op zoek zijn naar een vaderland.

Dit laatste moeten we ons weer meer bewust worden: we zijn hier op aarde te gast, tijdelijk, voorbijgaand. Maar: op zoek naar een vaderland, het hemelse. God heeft een stad voor hen gebouwd.

Dit vaderland moeten we niet denken pas totaal aan het einde van de tocht te vinden, - maar het is al vlakbij, het begeleidt ons ieder moment, - het ligt als het ware meteen achter de volgende kruising. De Heer geeft zich te ontmoeten. Vandaar: houdt de lendenen omgord en de lampen brandend om, wanneer de Heer aanklopt, zich laat horen, Hem meteen te herkennen en open te doen.

Want daar gaat het om: God in ons leven betrekken, luisterend naar zijn woord, in gebed hem opzoekend en toelatend in ons hart, zodat onze weg een begeleide weg is (met brood voor onderweg, de eucharistie, Jezus verborgen in de broodgedaante, met het schriftwoord bij de hand - een woord van voortgaande bemoediging)

Hij trekt met ons mee zoals hij met het volk meetrok door de woestijn.

Het verhaal van de vier voetstappen blijft actueel: iemand loopt met de Heer over het strand. Steeds zijn er vier voetafdrukken in het zand te zien. Dan opeens komt er een stuk, waar maar twee voetafdrukken zijn. Degene die met God loopt is helemaal vertwijfeld: maar Heer ik zie op dit stuk maar twee voetstappen in het zand. Waar was u toen? Juist op een moeilijk stuk van de weg bent u er niet, laat u me alleen lopen! En dan het antwoord van de Heer: maar die twee voetstappen zijn niet jónw voetstappen, het zijn mijn voetstappen. Dat moeilijke stuk heb ik jou in mijn armen gedragen!

Ik weet nog uit de tijd toen ik in Nederland was (inmiddels meer dan 30 jaar geleden), hoe velen door dit verhaal getroffen waren en geholpen. Maar ik kan u zeggen: ook heel veel Italianen zijn erdoor getroffen en kennen het vaak al als ik er weer eens mee op de proppen kom, wanneer iemand zijn of haar nood of verdriet uit. Wat dat betreft zijn gelovigen van welk land ook, van alle tijden, hetzelfde en gevoelig voor een woord, dat van God spreekt en ervan getuigt, dat zijn rijk komende is, ja, dat Hijzelf komende is!
Amen.